

Пут песме – Судиша Мозетић

ЛАУТА

Велимо, насмејани,
да, добро,
па онда ћутимо
у себи

желимо,
молимо, слутимо,
не,
никада не би

волимо,
у тишини сањамо

буде нас, поново,
неки воћњаци
завејани...

ЛУТАМО

Градска бука,
космичка туга

воћњак
црвених јабука

киша,
и дуга.

И твоја,
созерцања
у свитања.

ТИХО

Како би то
било лепо
када ни на
мрава

ногом
стали
не би...

но,
не слушај ме
слепо...

попричај,
тихо,
са богом
у себи.

АКВАРЕЛ

Тишина коју
чувају орлови...

чамац,
усамљени алас
који никуда плови...

и дан
кад једино
су нам
остали снови...

ИГРАЧКЕ

Да ли сам
хтео,
не, само маштам

постајем,
Или остајем

тако неодлучан

да ли се
љутићу,
или праштам.

ЛЕПТИР

Баш чврсто сам
решио,
и погрешио...

сам,
у тишини, благој

сунчаном пољаном,
окупаном
кишом

ћутао и лутао...

тај шарени лептир,
који је поново слетео
на цвет

узалуд ме тешио.

БРАТ

Негде далеко,
далеко баш,
је тај мој брат

мој,
и исто толико
ваш...

Неки они
су,
ми нисмо бирали

не, ми нисмо,
нисмо
бирали рат

ни ја,
ни мој
неупознати брат...

ТРЕНУТАК

Ипак покушај,
заборави,
само ослушни талас

веруј
да понекад и данас
доказује трајање

и можда баш тај,
малени,
светлуцави камен

памти тренутак
када је једно ћутање
било кајање.

ОПРОШТАЈ

Ти добро
знаш,
ни оловка, ни машта.

Да неке се
најлепше песме
саме пишу.

Тек
благим осмехом.

И погледом.
Што прашта.

О ПЕСНИКУ

Синиша Мозетић рођен је 14. фебруара 1955. године, у Шапцу, где је завршио основну школу и гимназију. Дипломирао је на смеру Нумеричка математика са кибернетиком, Природно—математичког факултета у Београду. Радни век провео је у Шабачкој гимназији.

Објавио је:
Научите судоку (2008),
Може ли једно питање, професоре? (2018),
Употрази за песмом (2019),
И даље у употрази за песмом (2021).